

kun at tilføie, at det jo er klart, at, naar man tvinger Regjeringen ind i en ſaadan Situation, hvor den er nødt til paa ſit Anſvar at foretage extraordinære Skridt, at da diſſe Skridt med Henſyn til deres Beſtaffenhed og reelle Indhold vilde blive ſaaledes, ſom Regjeringen anfer det for at være forſvarligt og rigtigt med Henſyn til de Krav, ſom den har at fyldeſtgjøre. — Jeg har villet udtale dette, for at de Herrer ikke ſkulde være i nogen Tvivl om, hvorledes Regjeringens Stilling er. Jeg beder nu Dem at overveie og nøie prøve, om De finde det forſvarligt for Landet, for deres egne Interesſer, at fremkalde en ſaadan Liſtand.

Ordføreren (Berg): Den Udtaleſe, ſom det høie Thing hørte fra den høitæredede Conſeilspræſident, er viſtnok temmelig tydelig; vi vilde imidlertid forrykke Forhandlingen om det Afſnit, ſom er til Forhandling nu, Vndringsforſlagene, hvis vi begyndte med at gaa ind paa de Spørgsmaal, ſom den ærede Conſeilspræſident har reift om Regjeringens Stilling overhovedet. Jeg tror, at Svaret derpaa maa naturligten falde under andet Afſnit af vore Forhandlinger, naar vi nemlig komme til at forhandle om den endelige Vedtagelſe af Finantsloven, og da ſørſt vil Folkethinget gennem Afſtemningerne paa de enkelte Punkter og navnlig paa et Hovedpunkt under Nr. 24 have viift, hvorledes det forſtaar praktiſt at beſvare den høitæredede Conſeilspræſidents Udtalelſer, da vil Conſeilspræſidenten ikke blot i Finantsudvalgets Indſtillinger, men i Thingets Afſtemninger have et Billede paa Folkethingets Inſtueſſer om Situationen. Folkethinget kontra den høitagede Regjering vil da paſſende kunne være ſjenſtand for politiſk Forhandling her i Salen, en politiſk Forhandling, hvis alvorlige Karakter i Følge diſſe Udtalers Beſtaffenhed, ſom vi nu nys have hørt, viſtnok er ſtørre, betydningsfuldere end nogen Forhandling vedkommende vore Forfatningsforhold endnu har havt, ſiden vi ſit den fri Forfatning. Vi ſendte herfra en Finantslov til Landsthinget, der i alle ſine Hovedſpørgsmaal gav en ſaa fylldig Bevilling til Udvillingen af de aandelige og materielle Formaal ſom nogen Finantslov, ſiden Rigsdagen er ſtadt. Man maatte derfor med ſærlig Interesſe lægge Mærke til, at man altid længe forud paa andre Maader havde bebudet, hvorledes denne Finantslov maatte undergaa en ſaadan fuldstændig Omkalfatring, ſaa at man ſit en Mønſterfinantslov dragt tilveie. Dette kunde have en vis Betydning i alt Fald for Mand i denne Forſamling, ſom ſærlig ſkulde ſyſle med Finantslovens Behandling, idet man da havde et Mønſter for Fremtiden at gaa efter. Diſſe Forudbebudelser maatte naturligvis ſkærpe Opmerkſomheden paa og Interesſe for de Forhandlinger, der derefter vilde blive førte om Finantsloven. Jeg ſkal derfor ikke komme ind paa at give noget Referat af Finantslovens Skæbne,

ſiden den forlod Folkethinget, idet jeg er overbevift om, at dette Spørgsmaal er nærværende for det høie Folkethings Medlemmer. Kun ſkal jeg ſige, at det er viſt gaaet det høie Things Medlemmer, ſom det er gaaet mig, at hele Zonen i og Reſultatet af de Forhandlinger, der ere førte angaaende Finantsloven, ere prægede af den høie Regjering, det er Regjeringen, ſom har været den ledende ved Forhandlingerne og ved Udbyttet, forſaavidt det er fremtraadt ved de vedtagne Vndringsforſlag. Jeg forſtaar ſærlig godt, at den høie Regjering under den nuværende Situation kunde ønske at lægge Anſvaret over paa det andet Thing for den nuværende politiſke Situation, Regjeringens Holdning, for ikke at ſige Holdningsløſhed har ſtadt; ſom jeg har læst Forhandlingerne om denne Sag, ſiden den forlod os, da er det ikke Meningen, da har man ikke een men flere Gange udtalt andetledes: Vi lægge Anſvaret paa Regjeringen. Da vi herefter alſaa ſkulde overveie det foreliggende Finantslovsforſlag, og paa hvilken Maade vi ſkulde gjøre vore Indſtillinger til det høie Thing, ſaa maatte vi tage ſærligt Henſyn til dette Forhold, til den politiſke Stilling, der ſaaledes var tilveiebragt ved Regjeringens Holdning, og under diſſe Forhold havde Finantsudvalgets Medlemmer ſærlig Opfordring til at komme hinanden i Møde til Forſtaaelse af de tidligere mellem Udvalgets Flertal og Mindretal omſkribte Punkter, ſaa at man med en ſaa ſtor Enſtemmighed ſom muligt kunde opnaa et Forſlag her, der fandt et ſaa fuldt Udtryk for Folkethingets Luſtkueſe, ſom man nogenſinde kunde vente, at nogen Lov kunde faae i en Rigsdagsrepræſentation, i et folkevalgt Kammer. Denne Forhandling i Finantsudvalget er lykkes i en ſærlig betydelig Grad, og jeg tør vel gaa ud fra, hvad vi haabe, at den ſamme Enighed i Thinget vil fremtræde, ſom har viift ſig i Udvalget. Da vil det Reſultat, ſom Udvalget har ſøgt opnaaet, en Finantslov, der bæres frem af ſaa godt ſom hele Folkethinget, en ſmulke og fylldige Bevilling indeholdende Finantsloven, være Udbyttet af vore Forhandlinger idag. Angaaende Vndringsforſlagene ſkal jeg ikke opholde det høie Thing meget. Vi have gjenoptaget et Forſlag under Nr. 1 angaaende Ziſſeriet, og dette Forſlag er ſaaledes debatteret og begrundet her ved tidligere Leiligheder, at Sagen ſeld er nærværende for det høie Thing. Jeg er ganſke enig, og det tror jeg hele Udvalget er efter den Behandling, det har givet det, i Uttringer, der ere ſaldne, at man ikke kan gaa ind paa ſom Regel at ville underſtøtte ſaadanne private Foreninger; man har netop motiveret ſin Tiltrædelse til dette Forſlag paa en ganſke anden Maade, nemlig at man kun vilde gjøre det ganſke untagesſesvis for at give Stødet til en Virkſomhed, der vil have en heldig og frugtbringende Betydning for denne Næringsvei. Vi have ikke ſet Grunde, der have